

ΎΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΜΕΣΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Συνάυτησις είκοστή:

11 - 3 - 07

Είσαγωγή:

γαλήνη σου παιδί, είναι ανάγκη και να μοχθήσης πολύ και να κοπιάσης όχι όλιγον, δια να εθιάσης εις τό τέλος της τάξεως, να περάσης εις την επόρευον και σιγά, σιγά να εκπαιδευθής για να εισαχθής εις τό πανεπιστήμιον.

Οι Ίσραηλίτες έφυγαν από την Αίγυπτον για να πιστρέψουν εις την Χαναάν. Έμειναν, όμως, εις την έρημον 40, χρόνια, άρρησαν τόσο πολύ. Γιατί; Έπειδή έπρεπε να παιδαγωγηθούν, να εθασκηθούν, να πάθουν και να μάθουν και μετά να οδηγηθούν εις την γην της επαγγελίας, την γην την έτοιμασμένην γι' αυτούς.

Και η ζωή μας εδώ, είναι ένα σχολείο για να περάσουμε στο Πανεπιστήμιο, μία έρημος για να εθιάσουμε εις την Χαναάν, ένας διαρκής άγων για να εθιάσουμε εις τον Ουρανόν, την γην της επαγγελίας, την έτοιμασμένην δι' ημάς. Πώς δά τα καταφέρουμε;

Λοιπόν, είναι ανάγκη να στηριχθούμε εις την πίστιν μας. Διότι όσο δυντόκα τορβώνουμε τούτο και άχαριστοι σαν τους Ίσραηλίτες κάθε μέρα θα δεικνυώμεθα, αλλά και τον έαυτον μας θα βασανίζουμε και θα τυραννούμε.

Διήγησις: Η κατατρόπωσις των Αμαληκίτων.

ολονότι ο Θεός από τίποτα δεν έστέρησε τους Ίσραηλίτες εις την έρημον, εν τούτοις, άχαριστοι άσέβητοι, όλο και παράνομο είχα, όλο έρόγγυζαν κατά του Θεού, όλο και με τον Μωυσήν τά έβάζαν.

Λοιπόν, παιδιά, ενώ ευρίσκοντο εις την Ραββίβιν οι Ίσραηλίται, ήσαν και τους επετέθησαν οι Αμαληκίται, οι οποίοι ήσαν υπότροφοι του Ήσαυ και ήσαν ευκατεστημένοι νοτίως της Παλαστίνης.

Έμπρός εις τον αναπάντεχον έχθρον, ο Μωυσής κωλει τον Ίησούν, τον υιόν του Ναυή και του χέρι:

Διάλεξε για σωτήρο σου και για στρατιώτη σου άνδρες δυνατούς και βίβας αύριο να πολεμήσης τους Αμαληκίτας. Έχε δέ εν' όχει σου ότι έρω δά έχω σταθή εις την κορυφήν του βουνού, το δέ ραβδί του Θεού, με τό όποιον έγιναν τόσα θαύματα θα ευρίσκειται εις τό χερί μου.

Ο Ίησούς του Ναυή έκανε ακριβώς ότι του είπε ο Μωυσής, χωρίς κακία αντίρρиси και δυσκολία. Ητο νέος έθπειθής, τοιακός, αλλά και πιστός. Είναι αυτός που πρόκειται να γίνη άρχηγός του Ίσραήλ μετά τον Μωυσήν.

Ενώ οι έχθροι παρατάσσονται εις πόλεμον, ο Μωυσής και ο Ααρών ανεβαίνουν εις την κορυφήν του βουνού.

Μαζί τους έχουν και τον Ήρα, πρόσωπον έμπιστον και αγαπητόν (ὁ Ἰουδαίος ἱστορικός Ἰώσηπος λέγει ὅτι ἦτο σύζυγος τῆς ἀδελφῆς τοῦ Μωϋσέως, Μαρι ἄμ.)

Ὅταν ἔσθλασαν εἰς τὴν κορυφὴν ὁ Μωϋσῆς ἔστη ἄρθιος καὶ ὕψωσε τὰ χεῖρα του, εἰς στάσιν προσευχῆς. Μωϋσῆς καὶ Ἰησοῦς τοῦ Ναυὴ συμπορευόμενοι. Ὁ Μωϋσῆς μετὰ τὴν προσευχὴ καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυὴ μετὰ ὄπλη. Πάσι δὲ, ἕνα θαῦμα ἐπιτελεῖται. Ὅταν ὕψωσε ὁ Μωϋσῆς τὰ χεῖρα του, ἀκούσαν οἱ Ἰσραηλίται. Ὅταν ὄψως, ἔφηνε τὰ χεῖρα του νὰ πέσουν, ἐκούσαν οἱ Ἀμαληκίται. Τὰ χεῖρα, ὄψως, τοῦ Μωϋσέως ἐβάρυναν ἀπὸ τὴν κόρασιν. τὸ ἀντιλαμβάνονται αὐτὸ ὁ Ἰακώβ καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ ἄλλοι νὰ χάσουν χρόνον ἐπῆραν μίαν μεγάλην πέτρα καὶ ἔβαλαν τὸν Μωϋσῆν νὰ καθῆσιν. Οἱ ἴδιοι δὲ ἐσκέδηνσαν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐστήριζαν τὰ χεῖρα τοῦ Μωϋσέως διὰ νὰ μόνον ὕψωμένα. Ἀποτέλεσμα; ἔβηναν εἰς τὴν στάσιν αὐτὴ μετὰ νὰ κατατροπωθῶσιν οἱ Ἀμαληκίται, ἀηλαδὴ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἐστὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυὴ ἐτίκνε καὶ ἔτρεψε εἰς θυμὸν τοὺς Ἀμαληκίταις.

Ὁ Θεὸς εἶπε εἰς τὸν Μωϋσῆν γὰ καταγράψαι τὸ γεγονός αὐτὸ εἰς ἕνα βιβλίον διὰ νὰ μὲν εἰς ἀνάμνησιν παντοτινὴν. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος ὑμνητικὸς διὰ τὴν συγγραφεὶκὴν δράσιν τοῦ Μωϋσέως.

Μετὰ τὴν νίκην ὁ Μωϋσῆς ἔκτισεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον θυσιαστήριον πρὸς τιμὴν τοῦ Κυρίου καὶ τὸ ὠνόμασε: «Κύριος καταφυγή μου.»

Εἰς «τὸ ἀπόρρητον καὶ μυστικὸν σχῆμα» τοῦ ἐσχημάτιζαν τὰ ὕψωμένα χεῖρα τοῦ Μωϋσέως, γράφει ὁ Γερὸς Δαμασκηνός, ἔχομεν τὸν Σταυρὸν «τυλούμενον καὶ προμνημόμενον» καὶ «πὲρ ἑσθλὸν (μακροῦτον) σκιαγραφούμενον.» Ἐτούτων τὸν τιμιὸν Σταυρὸν προσέτυψε --- χεῖρας σταυροειδῶς ἐκτεινόμεναι καὶ τὸν Ἀμαλὴκ τροποῦμεναι. (ΕΠΕ 1, 322, 189, 310)

Ὁ Γερὸς Χρυσόστομος καὶ ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγουσι γι' αὐτὸ. (ΕΠΕ 31, 226) «Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἐθαυρῶναι τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς προσευχῆς.» (ΜΕΝΕ 1, 258)

Ὁ δὲ Μ. Ἀθανάσιος λέγει: Ὁ Ἰδοὺς ὁ Κύριος «τῷ λαῷ συνεπορεύετο κρυφαίᾳ χάριτι τὸν Ἀμαλὴκ.» (ΒΕΛΕΞ 34, 150)

Ἀνάπτυξες:

Ὁ Ραββὴν, παιδιὰ, ἕνας τύπος ἔρημος καὶ ἀειχόξενος, γιὰ τοὺς Ἰσραηλίτας ἔγινε ὄχι μόνον τύπος ἀγαπαύσεως ἀλλὰ, καὶ ἐρουνίου σωτηρίας. Ἦτο κοντὰ τοῦ ὁ Θεοῦ καὶ ἡ ἔρημιά ἐγίνε σωστός παράδεισος. τὸ θυσιαστήριον μετὰ τὴν ἐκφραστικὴν ὀνομασίαν του «Κύριος καταφυγή μου» ἦτο ἕνα ἀπὸ τὰ σημεῖα εἰς τὴν ἔρημον αὐτὴν εἰς τὸ ὅποιο ἔλαμψε ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ καὶ ἐθαυρῶν ἡ πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας προστασία του.

Ὁ Κύριος, σὺν πάνσοφός διδάσκαλος καὶ παιδαγωγός, ἐξάσκει καὶ παιδαγωγεῖ τὸν λαὸν του. Σαραντα χρόνια στὴν ἔρημον τὸν πηγαίνει ἀπὸ δυσκολίας εἰς δυσκολία, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ θαύματος εἰς θαῦμα, γιὰ νὰ τὸν ἐξάσκησιν νὰ κρεμᾷ τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸν Θεόν καὶ ἀπὸ τὸν Θεόν νὰ περιμένῃ τὴν βοήθειαν καὶ σωτηρίαν του. Στέλλει τὴν καθεὶ δυσκολία εἰς τὸν καταλληλὸν καιρὸν, γιὰ νὰ δώσῃ τὸ πρέπον μάθημα καὶ νὰ φέρῃ τὸν ἐπικαιρὸν καρπὸν.

Τὸ ἴδιον γίνεται καὶ μετὰ σὺν καὶ μετὰ μετὰ ὄλους μας. Ὁ καθένας μας ἔχει τὸ δικό του κορβόλογο, μετὰ τοὺς μαύρους κόμβους τοὺς πένθιμους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀσπρούς, τοὺς γέλαστους, ἔτσι τὰ οικονομεῖ ὁ Θεός. Καὶ αὐτὸ γίνεται διότι θέλει νὰ μᾶς παιδαγωγῆσιν καὶ καταρτίσῃ. Διὰ τὴν εἴμαστέ κι' ἐμεῖς ὀδοιπόροι, ὅπως ἄλλοτε οἱ Ἰσραηλίται, καὶ διασχίζομεν τὴν ἔρημον τῆς παρούσης ζωῆς εἰς τὸ τέλος τῆς διποίας εὐρίσκεται ἡ αἰώνια πατρίδα μας ἡ ἑτοιμασμένη ἀπὸ τὸν Κύριον εἰς ἡμᾶς. «Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.»

καὶ θὰ ρωτήσετε, παιδιὰ, γιὰ τὸ Πανάγαθος Θεὸς δὲν λυπᾶται τὸ θνητούργημα του; Γιατί νὰ περᾶσιν βάσανα καὶ θλίψεις; γιὰτί νὰ χύσῃ δάκρυα καὶ γὰ δοκιμασθῆ;

Όχι, παιδιά, είναι πάντα μαζί μας, αλλά χωρίς να καταλάβει την ελευθερίαν μας. Η πρόνοιά Του μας σκεπάζει, το έλεός Του μας καταδίδει. Προλαμβάνει τον καταποντισμό χωρίς να αποτρέψει την εγκυρία. Απομακρύνει την απόγνωση, αλλά δεν αποδίδει τα δάκρυα. Προφυλάσσει από την πτώση, αλλά δεν ισοπεδώνει τα εμπόδια. Η θάλασσα είναι εξαγνισμός, εξιλέωσις, σφραγισμός, παιδαγωγία. Νά γιατί ο Άγιος Θεός τ'α επιτρέπει.

Επεξεργασία:

Από πού έφυγαν οι Ισραηλίται; (....) → Αίγυπτο.

Πού πήγαιναν; (....) → Χαναάν.

Ποιος τους ώδηγησε; (....) → ο Μωϋσής.

Ποιοί τους επέστρεψαν όταν ήσαν εις τό Ραβιδείν; (....) → οι Αμαληκίται

Ποιόν όριζει αρχηγόν των πολεμιστών του ο Μωϋσής; (....) → τον Ίησούν

του Ναυή. Τι έπρόκειτο να γίνη αυτός μετά τον Μωϋσέν; (....) → ο

αρχηγός του Ισραήλ.

Με ποιόν τρόπο βοήθησε ο Μωϋσής κατά την διάρκεια του πολέμου; (....) → επροσκύητο.

Τι σκιαγραφούσε η στάσις του Μωϋσέν επάνω εις τό βουνό; (....)

→ τό σύμβολον της Μίκης, τον Σταυρόν.

Τι έκτισεν ο Μωϋσής μετά την νίκη; (....) Θυσιαστήριον και

τό νόμισμα "Κύριος καταφυγή μου."

Παιδιά, ο Κύριος μας συμπάσκει όσο κανείς άλλος. Η αγάπη Του είναι άμετρητη και τό έλεός Του απύθμενο.

Ο κύριος είναι οίτις ούκ ούκ και έλεημων, σπλα. 102. θ) μακρόθυμος και πολυέλεος

είναι η δική μας καταφυγή;

Εφαρμογή:

Παιδιά, η Έκκλησία του Χριστού δεν βιάζει κανέναν. Όποιος θέλει

δεν χρεσιμοποιεί βία ο Χριστός. Μέσα εις τό Ευαγγέλιο η λέξις "απαγορεύεται" δεν υπάρχει. Μας διδάσκει τίς αληθινές της πίστωσης και μας αφήνει να επιλέξουμε τον τρόπο της ζωής μας.

Μας λέγει: αυτό είναι φώς, τό άλλο είναι σκοτάδι, αυτό είναι αλήθεια, τό άλλο είναι ψέμα, αυτό είναι αγάπη, τό άλλο είναι μίσος, αυτό είναι αρετή, τό άλλο είναι κακία

Χαρούμεθα να επιλέξουμε και η ευθύνη της επιλογής βαρύνει τον καθένα μας προσωπικά.

Σήμερα → Κυριακή της Σταυροπροσκυνησεως. Η Άγια Έκκλησία προβάλλει εμπρός μας τον Τιμιόν Σταυρόν του Κυρίου και μας λέγει:

"Οστις θέλει όπισω μου έλθειν, απαρνησάτω έαυτον, άρατω τον σταυρόν αυτου και ακολουθείτω μοι." (Μάρκου π' 3)

κι' εμείς;

ἀγάτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.

Ἄς τὸν σηκώσουμε με πίστι, καὶ χαρὰ διότι θὰ μᾶς δώρησιν στὴ γαλήνη.

Με πνεῦμα ἰσχύας, χωρὶς νὰ κρινιάσουμε. Ἄς λείψω ἀπὸ τὰ βάδη τῆς ψυχῆς μας τὴν ὕβρη τῆς δοκιμασίας.

"Δόξα σοι, ὁ Θεός.."

Ὁ Ἰησοῦς θυσιάστηκε γιὰ μᾶς, Ἐμεῖς;
Ποιὰ εἶναι ἡ θυσία ἡ δική μας;

Κτυπᾶ ἡ καμπάνα τὴν Κυριακῆ, θυσιάσε τὴν ἀνάπαυσίν σου, καὶ τὸν ἴληόν σου γιὰ νὰ πᾶς στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι θυσία.

Δέχεσαι τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς πτωχοῦ, δυστυχισμένου ἀνθρώπου. θυσιάσε κάτι ἀπὸ τὸ θάλαντίο σου, ἀπὸ τὸν ἄρτο σου, ἀπὸ τὴν μικρὴ σου περιουσία. Εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ θυσία.

θυσιάσε λίγο ἀπὸ τὸν ἐλεύθερο χρόνον σου γιὰ νὰ ἐπισκευῆς ἕνα ἄρρωστο, γὰρ βοηθήσης ἕνα γέροντα, γὰρ διαβάσης ἕνα βιβλίον, τὸ εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς εἴ τὴν κουρασμένη γερóντισσα. Κι' αὐτὸ, εἶναι μιὰ θυσία.

ἀνάβα τὸν βουνὸν σου γαλακτοῦ, γιὰ νὰ ἀκοῦσῃ τὴν ἐπαγγελίαν ἢ λαμπροφῶρος ἐνάστασις.

Βοηθήματα:
Βιβλίου Ἐξοδῶν
Ὁ Καλὸς ἀγῶνας
Περσέικα
Σωτήρ. Λυδία.

Σύνθημα:

Ὁ σταυρὸς, εἶναι ἡ ἀγαστικὴ σημαία τοῦ Χριστιανοῦ.

Προσευχὴ:

Χριστέ μου, κυβέρνησε ἐσὺ τὸ πρῶτο τῆς ψυχῆς μας. Σὲ ἱκετεύουμε, ὀδήγησέ μας σὲ τὴν αἰώνια γαλήνη, τὴν ἀτέλειωτη χαρὰ. Βοηθήσε μας νὰ βᾶδίσουμε τὸ στενὸ ὄχιον τῆς ἀνηφορίας, τῆς ἀγῆνειας, τοῦ φωτός, τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἰσότητος, κρατώντας ψηλὰ καὶ ἀτενίζοντας μετὰ θεοῦ τὸ σύμβολο τῆς Λίλης, τὸν Ἰσηρόν σταυρὸν σου, Ἄμην.